

Så vil jeg også gerne takke endnu en gang mere grundigt for, at man i regeringen har valgt med Finansministeriet i spidsen at få lavet denne grundige analyse, så vi alle sammen i den debat, der nødvendigvis også må komme i forlængelse af forespørgselsdebatten i dag, er klædt bedre på, så vi ved helt præcis, hvilke analyser der ligger til grund for de forslag, der nødvendigvis også må komme.

Derefter synes jeg egentlig også, at der er grund til at starte med at sige, at det problem, vi diskuterer i dag, egentlig er et positivt problem. For åringer tilbage diskuterede man, at folk var nedslidte, folk døde, folk var udtjente, når de forlod arbejdsmarkedet måske allerede i en alder af 50–60 år. I dag har vi det positive problem, at folk er friske og rørige og kan blive på arbejdsmarkedet ganske længe, og de lever heldigvis længere. For den danske befolkning gælder det, selv om vi ikke følger trop, når det gælder europæisk standard, at vi i dag heldigvis lever længere, end vi har gjort tidligere, og hvert år bliver den gennemsnitlige levealder heldigvis forhøjet.

Det gør jo så, at vi får det statsfinansielle problem, at når folk lever længere, skal de selvfølgelig også have folkepension længere. Men den længere levetid betyder jo også helt naturligt, at når folk så i en alder af 90 eller 95 år går hen og bliver syge eller får plejebehov, er omkostningerne i den forbindelse selvfølgelig også tilsvarende større.

Den økonomiske situation, vi har i øjeblikket, synes vi ikke giver anledning til, at vi kan læne os tilbage og konstatere, at der ikke er noget problem, og at vi er i stand til at klare den forsørgerbyrde, som nu udtrykket er, når vi når frem til år 2030 eller deromkring.

Vi har fået at vide, at til den tid vil de personer, der er kommet på pension, i nutidskroner belaste med 15 mia. flere kroner, end de gør i dag. Det betyder selvfølgelig, at vi allerede på nuværende tidspunkt er nødt til at foretage nogle dispositioner; vi er nødt til at finde ud af, hvordan vi kan tilrettelægge de offentlige finanser, sådan at vi er i stand til at klare den ekstra udgift. Det er ikke nok, at man ved nogle finanslovforhandlinger i år 2011 eller 2017, eller hvornår det måtte blive, forsøger at løse det problem.

Sagen er jo den, at modsat andre steder i samfundet er det sådan for statens vedkommende, at de penge, vi udbetaler i folkepension, bliver taget af det årlige driftsbudget. Der foretages ikke nogen opsparring. Hvis det havde været en

privat virksomhed, som afgav løfter om pensionsordninger uden at sætte penge til side, har vi en lovgivning, som ville have grebet ind og sørget for, at pengene blev stillet til rådighed.

Når det gælder staten, har man en forventning om, at der nu nok er plads på de årlige finanslove til at finansiere folkepensionen. Men det er ikke sikkert, at det bliver ved med at være sådan, for det blev ganske rigtigt sagt af statsministeren, at det er svært at se så mange år frem. Vi har ingen vished om, hvorvidt konjunkturerne er med os i de år, der kommer. Vi ved ikke noget om, hvor stor en arbejdsløshed vi vil have, hvilke konkurrenceforhold dansk industri, dansk erhvervsliv i det hele taget vil blive udsat for. Det har vi kun mulighed for at gætte os til.

Derfor synes vi, at man bør indbygge et forsigtighedsprincip, som går ud på, at vi siger, at uanset hvordan det går, er vi i stand til at honorere løftet om folkepension. Uanset om vi får mange flere arbejdsløse, uanset om vores konkurrenceevne bliver væsentlig forværret, uanset om der i de år kommer store krige og andre ting på Jorden, så skal folk vide, at deres folkepension er sikret.

Derfor appellerer vi til, at en del af det, der nu kommer ud af det arbejde, der er sat i gang, er, at man begynder at foretage en positiv opsparring. Det har vi allerede et eksempel på, men ikke et godt eksempel. Da de penge, der er sat til side i Den Sociale Pensionsfond, blev sat til side, var løftet – det politiske løfte, der blev afgivet fra denne talerstol – at så havde man penge til årligt at dosere ekstra, sådan at landets folkepensionister kunne få forbedret deres forhold. Men de penge, der ligger i Den Sociale Pensionsfond, er for størstedens vedkommende blevet brugt til at investere i statsobligationer. Og så går det jo galt, for så er pengene ikke til rådighed, når de indgår i den daglige drift.

Vi vil derudover påpege, at vi er nødsaget til langt mere aktivt, end regeringen indtil videre har gjort det, at få nedbragt statens meget, meget store gæld. Det glæder mig selvfølgelig, at statsministeren i de seks punkter, der blev nævnt, allerede som tredje punkt havde, at der skulle være orden i statens finanser, og at de skulle genoprettes. Det er fint; det er en god og korrekt analyse, men i de sidste par år og med de udmeldinger, finansministeren er kommet med for 1996, er ambitionsniveauet for lavt, når man kun forventer årligt at kunne få nedbragt det driftsunderskud, der er, med 3–4 mia. kr. Så